

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ι' 25-37)

13 Νοεμβρίου 2016

Η παραβολή του καλού και εύσπλαχνου Σαμαρείτη, που ακούσαμε σήμερα στο Ευαγγελικό ανάγνωσμα, έρχεται να μας θυμίσει μερικές οδυνηρές αλήθειες και να μας δώσει μια εικόνα της πραγματικής αγάπης. Αντίθετα απ' ό,τι θα περίμενε κανείς, ένας ιερέας και ένας λευΐτης, περνώντας από τον δρόμο που οδηγεί από την Ιερουσαλήμ στην Ιεριχώ «**αντιπαρέρχονται**» τον πληγωμένο και σχεδόν μισοπεθαμένο οδοιπόρο που έπεσε σε ληστές. Για πιο τάχα λόγο δεν σταματούν; Μήπως φοβούνται ότι θα πάθουν και αυτοί τα ίδια αν καθυστερήσουν το ταξίδι τους; Είναι παρατηρημένο ότι ο φόβος της προσωπικής ζημιάς και η ανάγκη να προστατεύσουμε τον εαυτό μας συντελούν αναπόφευκτα στην παράλειψη του έργου της αγάπης. Μήπως βιάζονται για να φτάσουν έγκαιρα στην υπηρεσία τους, σε κάποιο ιερατικό καθήκον, σε κάποια αποστολή;

Είναι αλήθεια ότι πολλές φορές ευσεβείς και δικαιολογημένες προφάσεις στέκονται εμπόδιο στο να συμπαρασταθούμε σε κάποιον που βρίσκεται σε άμεση ανάγκη. Μήπως τον μισοπεθαμένο άτυχο οδοιπόρο τον θεώρησαν νεκρό και θέλησαν να αποφύγουν την επαφή με νεκρό σώμα, εφαρμόζοντας τήν σχετική διάταξη του Μωσαϊκού Νόμου; Ο τύπος πολύ συχνά Κυριαρχεί επάνω στην ουσία και πνίγει τις αυθόρμητες εκδηλώσεις. Μήπως, απλώς και χωρίς ιδιαίτερο λόγο αδιαφορούν; Η εποχή μας έχει να δώσει πολλά απάνθρωπα παραδείγματα τέτοιας θανατηφόρου αδιαφορίας.

Η παραβολή δεν μας δίνει καμιά εξήγηση για την στάση των δύο ιερωμένων. Θέλει να τονίσει περισσότερο την στάση του τρίτου προσώπου της διηγήσεως, του Σαμαρείτη, ενός ανθρώπου, που για τον Ιουδαίο σημαίνει ακάθαρτος, αιρετικός, απόβλητος. Μη νομίσουμε ότι ο Χριστός θέλει να δείξει τη διαφορά ανάμεσα στους άσπλαχνους ιερωμένους της εποχής και τον συμπονετικό λαϊκό. Άλλος είναι ο στόχος του: Θέλει να δείξει ότι οι Ιουδαίοι, που καθημερινά στην προσευχή τους επαναλάμβαναν τις δύο θεμελιώδεις εντολές της

Παλαιάς Διαθήκης « **αγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου**» και «**τον πλησίον σου ως σεαυτόν**», στην πράξη δεν είχαν καμιά διάθεση να τις εφαρμόσουν, ενώ ο αλλογενής έδωσε ένα δείγμα αληθινής θρησκευτικότητας με κέντρο την πράξη της αγάπης. Αξίζει τόν κόπο νά δούμε μερικές χτυπητές πλευρές αυτής της αγάπης.

1. Η αγάπη είναι μιά **προσωπική συνάντηση** μέ τόν πάσχοντα, με τον πτωχό, με τον δυστυχισμένο. Η προσωπική αυτή συνάντηση σημαίνει, ίσως, απώλεια πολύτιμου χρόνου, χασομέρι από τις ιδιωτικές υποθέσεις, αναβολή κάποιου ταξιδιού μας, παραίτηση από πράγματα που δικαιωματικά μας ανήκουν. Ο εύσπλαχνος Σαμαρείτης της παραβολής χρησιμοποιεί το μεταφορικό μέσο που είχε, για να ανεβάσει σ' αυτό τον πληγωμένο, προσφέρει τα πιο χρήσιμα εφόδιά του, λάδι καί κρασί, πληρώνει τον πανδοχέα και υπόσχεται κατά την επάνοδό του, να συνεχίσει την εκδήλωση του ενδιαφέροντός του.

2. Η αγάπη δεν προέρχεται από οίκτο της στιγμής, από μια συμπάθεια για τον δυστυχισμένο, αλλά είναι ανιδιοτελής και ολοκληρωτική προσφορά, κατά το πρότυπο του Χριστού, που πάνω στο Σταυρό έδειξε τι είναι η ολοκληρωτική αγάπη. Εμείς αγαπούμε, διότι «**Αυτός πρώτος ηγάπησεν ημάς**», κατά την φράση του μαθητή της αγάπης.

3. Αλλά και ένα ακόμη χαρακτηριστικό της αγάπης βγαίνει από τήν στάση του Σαμαρείτη. Η αγάπη δεν γνωρίζει σύνορα και περιορισμούς. Ίσως σ' αυτό, κυρίως, αποβλέπει ο Χριστός, λέγοντας την παραβολή που προκλήθηκε από το ερώτημα ενός Ιουδαίου νομοδιδασκάλου. **Ποιός είναι ο πλησίον μου;** Εκείνος ρωτάει, μέσα στό χάος των διαφόρων αντιλήψεων της εποχής για την έννοια και τα όρια του πλησίον, ποιο είναι το αντικείμενο της αγάπης και μέχρι πού πρέπει αυτή νά εκτείνεται. Κι ο Χριστός λέγοντας αυτή την παραβολή αντιστρέφει τά πράγματα, δείχνοντας ποιο είναι το αντικείμενο της αγάπης. Εάν ο κάθε άνθρωπος είναι αγαπώμενο πρόσωπο, τά όρια του πλησίον είναι απεριόριστα. Δέν υπάρχουν φραγμοί κοινωνικοί, θρησκευτικοί, φυλετικοί. Όποιος αγαπάει μόνο τους φίλους του, τους ομοθρήσκους του, τους δικούς του, φέρεται ανθρώπινα, όποιος δεν γνωρίζει αυτούς τους φραγμούς, φέρεται θεϊκά, κατά τό πρότυπο του Θεού αγάπης.

